

[Pinstrup.]

ning, saa maatte Politiet tvangstage Børnene og faa dem vaccineret. Forholdet bliver jo ikke bedre, fordi Bøderne er betalt, eller der sidder nogle i Fængsel for dem. Det er et Spørgsmaal, som er oppe ude omkring i Landet. Maa jeg citere et Par Linier af et Brev, jeg i Dag har modtaget fra en Præst ude i Provinsen. Han skriver:

„Det er for galt, at vi skal risikere at faa vore sunde Børn spoleret ved denne Indpodning med Tyrekalvematerie. At der er Fare derved, ved vi alle sammen, som har set, hvor syge Børn kan blive deraf, og det maa Lægerne jo ogsaa nu indrømme. Kan vi dog ikke faa Folkets valgte Mænd til at fri os for dette hæsle Tyranni, som tilmed fra mange Sider erklæres for ganske unyttigt?“

Det er et Bevis paa, at man i forskellige Kredse er opmærksom paa denne Sag og kræver, at der maa en frivillig Ordning til. Den højtærede Sundhedsminister har jo taget Sagen op og nedsat en Kommission af Doktorer og Professorer, der, saa vidt vides, alle har udtalt sig for Tvangsvaccination. Jeg finder, at dette er en ganske rigtig Sammensætning af denne Kommission, og at den bør suppleres. Modparten burde være repræsenteret, ellers faar Spørgsmaalet ikke en alsidig Belysning, saaledes at Betænkningen, naar den en Gang kommer, kan være til Vejledning for Publikum og Rigsdag i Spørgsmaalet om Lovens Ændring. Tænker man paa andre Kommissioner — jeg tager saa nærliggende som Forsvarskommissionen og det kirkelige Udvalg — saa er der dog ingen, der kunde falde paa, at Forsvarskommissionen kunde sammensættes af bare Forsvarsnihilister eller Afrustningsmænd og heller ikke af ene Generaler; det er en Kommission, hvor de forskellige Anskuelse kan komme til deres Ret, og hvis Betænkning derfor kan være vejledende i det Spørgsmaal, den behandler. Lige saa lidt kunde det falde nogen ind, at det kirkelige Udvalg skulde bestaa alene af Tilhængere af Statens og Kirkens Adskillelse eller alene af Folk af modsat Anskuelse. Det er blandede Kommissioner, og den Slags Kommissioner bør være blandede, saaledes at alle Standpunkter kan blive belyst og komme til deres Ret. Jeg kalder paa en Ordning her, saaledes at det bliver en frivillig Sag, om Forældrene vil lade deres Børn vaccinere eller ikke, saaledes som det er i de Lande, jeg har nævnt. Og da nu Tvivlen om Nyttens og Frygten for Faren ved Vaccinationen er saa stor, vil jeg henstille, at den højtærede Regering fremsætter et Lov-

forslag, hvorved Loven af 1871 om Tvangsvaccination sættes ud af Kraft, indtil f. Eks. 1930, til hvilken Tid vi kan gaa ud fra at Kommissionen har afgivet Betænkning, saaledes at der er noget Grundlag for at tage Spørgsmaalet op til Behandling her i Rigsdagen. Men jeg vil opfordre den højtærede Sundhedsminister til at supplere Kommissionen med f. Eks. en Læge og en Lægmand, der er Modstandere af den tvungne Vaccination, saaledes at Sagen ogsaa kan blive belyst fra den Side og de vægtige Grunde, der utvivlsomt kan fremføres mod den tvungne Vaccination, ogsaa bliver fremført i Betænkningen.

Jeg vender mig til det næste Spørgsmaal, Kvaksalveriloven eller Enevældens Forordning ved Plakat af 5. September 1794 om Straf for Kvaksalvere. Det tør vel siges, at det er andre Tider nu end for 134 Aar siden, da Landsfaderen, den forrykte Christian den Syvende, med sit Kancelli mente at maatte tage sig af at hindre, at kloge Mænd og Kvinder ødelægger den arme Almues Liv eller Førlighed. I denne Forordning af 1794 advares og formanies Almuen, og derefter staar der, at det ogsaa er fundet

„fornødent ved alvorlige Straffe at afskrække saadanne Kvaksalvere (der give sig Navn af kloge Mænd eller kloge Kvinder) fra at misbruge deres ulykkelige Medborgeres Tillid til at ødelægge deres Helbred“.

Det hedder videre:

„I dette Øiemærke befale Vi herved:“ — jeg anmoder om Formandens Tilladelse til at citere nogle af disse Paragraffer — at de kongelige Embedsmænd og især Præsterne

„skulle ideligen og ved enhver given Leilighed advare Almuen om det Uheld, de paadrage sig, der overlade sig til saadanne uvidende Kvaksalvere, samt oplyse dem om den skadelige Indflydelse, indeklemte Luft i deres Boliger, Ureenlighed i deres Klæder og alt for megen salt Spise, har paa deres Sundhed, især i skorbutske og veneriske Sygdomme“.

Saa er der en Bestemmelse om, at de skal uddele blandt Almuen Eksemplarer af en ældre Forordning, der giver Almuen Besked om, hvor de skal henvende sig. En tredje Bestemmelse lyder saaledes:

„Vore Amtmænd skulle paa det Kraftigste vaage over bemeldte Vor Anordnings alvorlige Overholdelse og nøie paasee, at Enhver, fornemmeligen Landphysici og Distriktschirurgerne, efterkomme deres Pligter.“

For det fjerde:

„Præsterne, de lønnede Læger og